

Fabián Estapé

Estapé respon

Adéu a la bandera social del PSOE

—Zapatero ha presentat el pla per a reduir el dèficit públic que, fonamentalment, afecta les classes mitjanes i baixes. La bandera social del PSOE està en qüestió?

—Si apliquen per decret llei les mesures amb què Zapatero ha estripat la seva política social, veurem que probablement l'economia, en el termini de sis mesos, mostrarà més dècimes positives. Però no ens acosta a Grècia, ens n'allunya. En part, són mesures dràstiques, contràries a la bandera social del PSOE, que fins ara havia aconseguit fer surar més Zapatero que no pas l'economia espanyola.

—Si es congelen les pensions i s'abaixen els sous dels funcionaris, no hi ha el risc que el consum es contregui, en comptes de reactivar-se?

—Doncs quines mesures volfeu que es prenguessin? O és que cal que Duran Lleida, que ho sap tot, el facin president?

—Era inevitable, l'aplicació d'aquest pla d'estalvi?

—S'hauria d'haver assajat, pel cap baix, fa tres mesos, abans del sotrac grec, i sobretot, separar-nos del destí d'Itàlia. Algunes mesures eren inevitables. I també cal una dosificació que havia d'arrencar quan el govern espanyol, contra la seva voluntat, va admetre que hi havia una crisi. Zapatero va trigar dos anys a reconèixer-ho!

—Us sembla justa, la rebaixa del sou dels funcionaris d'un 5%?

—Jo he estat funcionari durant més de cinquanta anys. No em sembla greu, la rebaixa, però sí que em sembla greu que hi hagi funcionaris, perquè hi ha una hipertròfia de funcionaris. 2,9 milions de funcionaris és obscè.

—Voleu dir que no paguem els xecs nadó i els 400 euros de regal de l'IRPF?

—Zapatero es va pensar que hi havia diners per a aquests regals, però va resultar que no la caixa estava escurada. Una gran cagada, és clar.

—D'una altra banda, es podria estalviar suprimint algun ministeri, i per exemple, les subvencions per a estudis com el famós mapa del clítoris?

—Teniu tota la raó. Que cadascú s'estudii a ell mateix: no cal que facin un estudi per dir a les dones què han de fer amb el seu clítoris. En canvi, la llei de dependència no l'han desenvolupada, i jo mateix en sóc víctima.

—El conseller Castells continua mostrant-se dissident amb el PSOE, i li recrimina que carregui el mort a les comunitats autònomes. Però el president Montilla aplaudeix les mesures de Zapatero sense la més mínima crítica...

—Montilla mana més que Castells, i el president català se sent obligat a adorar ZP. Castells continua pensant i parlant per lliure.

—I, mentrestant, els sindicats amenacen de convocar una vaga general. Creieu que l'executiu espanyol podrà aturar la indignació social?

—De vagues generals, que jo recordi, des que hi ha democràcia n'hi ha hagut una contra Felipe González, una contra Aznar, i ara Zapatero tindrà la seva.

—Una vaga seria la sentència de mort de Zapatero?

—Mentre no convoqui eleccions anticipades... Però em sembla que la tòtila de Rajoy no és pas cap alternativa.

—Al País Valencià, Camps és encausat pel Suprem. Com acabarà el serial?

—Ara és l'hora de la justícia, que ja ha clavat una hòstia a tots els magistrats tan amics de Camps. El Suprem diu que admet els fonaments de l'acusació particular del PSPV contra el president de la Generalitat Valenciana, i també la queixa de la fiscalia de València, que troba sense fonament que s'arxivés la causa.

Gemma Aguilera

L'entrellat

Toni Canyís

La política contra els mercats

No és pas que, maliciosament, vulgui fer l'ullet a la secció que Muriel Casals alterna amb aquesta. És allò que la cancellera alemanya, Angela Merkel, ha batejat com la guerra contra els mercats: un escenari marcat per l'atac especulatiu contra els països més febles de l'euro, amb l'objectiu més o menys explícit de fer fracassar la divisa europea, i uns estats a la defensiva, desorganitzats i dubitatius. Una guerra declarada des dels grans centres financers mundials, amb la premsa anglosaxona d'instigadora. No n'hi ha hagut prou de rescatar Grècia i treure-la durant tres anys del camp de mines del mercat del deute. Per aturar l'última investida ha calgut armar-se amb un enorme arsenal de crèdits i que el Banc Central Europeu s'oblidés de l'ortodòxia i comencés a rescatar deute públic ferit. És veritat que el contraatac ha agafat per sorpresa i a contrapeu els qui apostaven a la baixa als mercats borsaris i ha obligat a batre's en retirada els qui especulaven amb el deute. Però els governs han guanyat una batalla, no la guerra. De fet, si els mercats financers s'han acarnissat amb les preses més febles, l'estratègia de defensa conjunta no pot fer sinó afeblir el conjunt de l'eurozona, més endeutada globalment a mesura que hagi d'afrontar nous atacs, amb més perills inflacionistes i sense més munició disponible. Mentrestant, a l'altra banda de la trinxera, els mercats han pogut capturar deute grec, portuguès i espanyol a taxes d'interès elevadíssimes que, si no arriba a ser pel salvament europeu que ha evitat la fallida d'aquests estats, no haurien cobrat mai. Merkel i Sarkozy saben perfectament que l'objectiu final són ells, tot i que les urpes dels mercats n'esgarrapin uns altres. La guerra a la política europea no s'ha perdut, sempre que es deixi de recular i es passi a l'ofensiva.

Periodista